

1-2. vers. Amit eddig láthatott a nép: kettészakadt ország, Júdában istenfélő és istentelen királyok váltogatják egymást. Itt szolgál Ézsaiás, és amit mond, azt kell meghallania a népnek, és hittel fogadnia.

Ami ezután következik: prófécia, Isten ígérete. „Vigasztaljátok népemet!” – Előtte Ezékiás még maga próbálta vigasztalni magát (39,8: „csak az én napjaiban legyen béke és biztonság”). Ott Ézsaiás a babiloni fogságról prófétált, de korábban (13. fejezet) már az ebből való szabadulást is hirdette. Azt a szabadulást is az Úr készítette, nem emberek vívták ki. A hitetlen ember mindig maga akar magának szabadulást, győzelmet kivívni.

Itt viszont Isten nagyobb vigasztalást ad: nemcsak földi „békét és biztonságot” ígér. Többet mond ennél: „bűne megbocsátott” (Károli). Az ÚF-ban: „megbűnhődött bűnéért”. A hitetlen ember maga akar magának megbocsátani („vezekléssel”, azt állítva, hogy megbűnhődött, vagy anélkül). Az akkori nép bűnét és a miénket is Isten bocsátotta meg, és Ő adja a szabadulást. Ha „kétszeresen sújtott az Úr keze”, akkor ezt azért tette, hogy megtérjek, és amit csak Ő tud adni, azt ne magam próbáljam megszerezni, hanem tőle fogadjam el.

3-4. vers. A szabadulás (a bűnből) maga a Szabadító. Neki kell utat készítenünk. „Az ajtó előtt áll és zörget”, bejön, és utat kíván életem minden része, területe felé. Egyenes utat. Az akadály: a bűnök (Ézs 59,2). Jézus nem akar akadályokat kerülgetni, megmászni stb. El kell távolítani: meg kell bánni, meg kell vallani. Ő pedig megszabadít – mert Ő akarta, így ígérte és meg is tette / teszi.

Keresztelő János szolgálata is ezt készíti elő – sokan megvallották, megbánták a bűneiket, ennek jele volt az ő keresztsége. Küszöbön állt Krisztus (első) eljövetele, erre kellett nyitottá válniuk. Enélkül a Messiás-várásuk csak elmélet lett volna, bíztak volna tovább a saját vallásos próbálkozásaikban, a bűneiket pedig továbbra is eltussolták volna.

A „második” eljövetele: amikor személyesen talál meg egy-egy embert. Csak akkor lehet nyitott rá, ha bűnnek látja meg a bűneit.

A harmadik eljövetele: erre készülünk most Jézus figyelmeztetései (Mt 24) és az apostolok tanítása (pl. 1Thessz 5,4-11; 2Pt 3,14) alapján.

5. vers. Akiket így megszabadított, azokon „megjelenik az Úr dicsősége” – ez, ha meglátszik rajtam (Ézs 60,2), üzenet a hitetleneknek, hogy egyszer szemmel láthatóan is megjelenik.

6-8. vers. Bizonyásgtétel az, ha nem úgy élek, mintha örökre itt maradnék (ahogy a világi ember teszi, mindent a komfortért), ha nem elmúló helyzetekhez, eszmékhez igazítom az értékrendemet (pl. demokrácia, emberi „fejlődés”), hanem Isten Igéjéhez, mert az valóban örökre megmarad. Ha mindazt, amim van és amivel, akikkel kapcsolatam van, úgy tekintem, hogy Isten bízta rám, és egyszer számot kell adnom mindről. Ehhez az kell, hogy gondolkodásmódomat Isten Igéjéhez mérjem (és lehet, hogy fel kell adnom régi nézeteimet). A látható helyzet (pl. a hazai keresztyénség állapota, megoldhatatlan politikai / gazdasági / környezeti problémák, elkerülhetetlen összeomlás, saját bűneim, amik ellen „hiába küzdök”) ellenére hiszem, amit Isten Igéje mond: hogy nem a „világvége”, hanem Krisztus eljövetele fog véget vetni ennek az állapotnak – a saját bűneimnek is, amik ellen küzdök, amiket mindig megbánok.

A 9-10. vers az örömhírnék az a része, ami még a számunkra is jövő. Alapja Isten hatalma (1Pt 1,5), Krisztus győzelme a bűn, halál és a Sátán fölött. Azért hangzik itt újra, hogy higgyük, komolyan vegyük – hogy mi is azok közé tartozzunk, „aki győz”. Addig pedig szükségünk van

az Ő erejére, szeretetére. Arra, hogy „karjára gyűjtsön”, „szelíden terelgessen”. „Irgalmas Jézusunk, járj velünk, kérünk...”

Ézs 42,3 „A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt.”